

som det ærede Medlem eller de Herrer fra København have paavist noget Projekt, som de ville binde sig til, lige saa lidt har vistnok nogen af de øvrige, der have taget Ordet, villet binde sig til noget af de foreliggende Projekter. En saa vældig Forskel er der mellem alt det, der har været fremme! Tværtimod, skulde man gaa derefter, vilde man glide ud i det ubestemte, langt mere end det hidtil har været Tilfældet.

Den Kritik, som de ærede Medlemmer for København (Alfred Christensen og Trier) have fremsat i deres Del af Betænkningen, er der ikke Grund til at komme nærmere ind paa, thi der kan jeg henholde mig til, hvad der laa i det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbes) Ytringer, at de Betragtninger, der her opstilles, de Indvendinger, der her fremsættes, ikke have nogen Hjemmel, hverken i Loven eller i Programmet. Vil man stille dette op som Vilkaar, vilde det ikke have ligget fjernt, om man, og da navnlig det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier), som selv var Medlem af Kommissionen og deltog i Udarbejdelsen af Programmet og netop var kaldet til at varetage Rigsdagens Tary, havde givet de paa-gældende Arkitekter en Advarsel imod at begaa den Slags Fejl ved at optage Forskrifter derom i Programmet, selv om der ikke stod noget derom i Loven. Det har man ikke gjort, det ærede Medlem vil ikke kunne paavise noget af disse Punkter, som han her fremstiller som „absolutte Fejl“ ved Thorvald Jørgensens Projekt, mod hvilke der er udtalt Advarsel, endstige Forbud i Programmet.

Jeg skal ikke opholde mig videre ved den Kritik, d'Hrr. have fremsat dels i Betænkningen og dels her i Salen overfor det Projekt, der her foreligger. Det har været mig om at gøre særlig at paapege, hvor negativ hele deres Holdning er. Lad den Kritik være, som den vil, saa er det kun en Kritik, der intet andet positivt Bidrag giver fra deres Side til en Løsning end dette Forslag til en Beslutning: Gør det hele om igen, begynd forfra. Maa jeg sige, da dette Forslag er formet som en Bemyndigelse for Ministeren for offentlige Arbejder til at gøre det hele om igen, at jeg ikke kan modtage denne Bemyndigelse,

og jeg tvivler om, at ret mange Ministre for offentlige Arbejder vilde gøre det. Man foreskriver der ikke blot, hvem der skal tage Del i Arbejdet som Medlemmer af den ny Kommission — det er sin Sag —, men man taler ogsaa om den Konkurrence, der skal foregaa, og den Bedømmelse, der skal finde Sted. Mine Herrer! I Konkurrencen kunne kun Arkitekter deltage, og i Bedømmelsen skulde ogsaa efter Forslaget tre Arkitekter deltage, og det skal foregaa paa det i Lovforslagets §§ 1—2 nævnte Grundlag — dog med den Udvidelse, at de omgivende Bygninger og Grunde kunne inddrages, som jeg nævnte før. Men nu er jo Forholdet det, at Akademisk Arkitektforening — og d'Hrr. have gjort deres til at tillægge dens Udtalelser Autoritet — enstemmig har vedtaget, at det er og bliver galt, hvad man saa forsøger at bygge op paa det Grundlag. Man skal have Rigsdagen helt væk fra Slotsgrunden. Men det ville d'Hrr. ikke. De ville netop have den paa det i Loven fastsatte Sted paa den gamle Slotsgrund. Hvor ville De saa faa hæderlige Arkitekter til at deltage i en saadan Konkurrence, naar de alle paa Forhaand have udtalt, at Opgaven er haabløs? Ville De have, at disse Arkitekter skulde æde deres egne Ord i sig igen og paa de Herrer's Opfordring begynde at løse Opgaven paa en Maade, som de selv have erklæret for en Skandale for den Tid, der gav sig af dermed? Og hvor ville De faa Arkitekter fra til at bedømme disse Projekter? De Herrer have set, hvorledes det gik i Mødet den 21. Oktober forrige Aar, da 4 af de 5 Arkitekter, som jeg havde tilkaldt til Raadslagning, og som havde siddet i Kommissionen, ikke en Gang vilde være mig behjælpelig med at sige, hvilken af de tre da foreliggende Planer de fandt heldigst, fordi det var i Strid med deres Opfattelse, som altsaa var den, at Rigsdagen skulde flyttes helt væk og ikke kunde faa Plads sammen med Kongen paa Christiansborg. Hvorledes tro de Herrer da, at man uden videre kan bestemme, at man skal have tre ansete og dygtige Arkitekter til at sidde i Kommissionen, naar de en Gang have sagt, at de ikke ville?

Af Enkelthederne i de Herrer's kritiske Bemærkninger har jeg endnu kun tilbage at nævne et Par. Det ærede Med-